

РЕШЕНИЕ

№ 7416

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 26.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1224** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК вр. чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба, подадена от Обада М. М. Даблан, гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут в България, чрез адв. Г. В., срещу Държавна агенция „Национална сигурност“, с която са предявени следните искове за заплащане на обезщетение: за неимуществени вреди в общ размер на 45 000 лв.; за имуществени вреди в размер на 26 350 лв., за които се твърди, че са настъпили в резултат на незаконосъобразна заповед № 3-2732/06.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС. Претендира се присъждане на законна лихва върху обезщетението, считано от 22.03.2021 г. до окончателното му изплащане, както и направените по делото разноски.

В исковата молба се посочва, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, за които претендира обезщетение в размер на 15 000 лв., в резултат на противозаконното му задържане в продължение на 13 месеца и 20 дни - от 19.11.2013 г. до 07.01.2015 г., разпоредено с цел обезпечаване изпълнението на заповед № 3-2732/06.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС, отменена с влязло в сила съдебно решение. На следващо място ищецът претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., настъпили също в резултат на незаконосъобразната заповед № 3-2732/06.11.2013 г. и изразяващи се в продължила над 7 години невъзможност да получи международна закрила в Р България, както и в причинения сриозен стрес, отчаяние, чувство на безпомощност, с оглед невъзможността до обори твърденията на

административния орган, изложени в посочения акт. Твърди се, че в резултат на незаконосъобразната заповед са били нарушени и ограничени редица основни права на Обада Даблан, който е пропуснал и много възможности за професионална и личностна реализация. Претендираното обезщетение за имуществени вреди в размер на 26 350 лв. се обосновава с причинената от заповедта невъзможност на ищеца да работи законно и да се издържа в периода от м. 11.2013 г. до м. 03.2021 г. и е изчислено като сбор от минималната работна заплата за страната за процесния период.

С уточняваща молба от 16.09.2022 г. от ищеца, чрез процесуалния му представител, е направено искане и с протоколно определение от 26.09.2022 г. съдът е допуснал намаление на размера на претендираното обезщетение за имуществени вреди от 26 350 лв. до сумата от 24 820 лв.

В хода на устните състезания по делото ищецът, чрез пълномощника си адв. В., моли съда да уважи изцяло исковите претенции по аргументи, изложени в исковата молба и в представени по делото писмени бележки.

Ответникът – ДАНС, чрез процесуален представител, в писмен отговор от 15.04.2022 г., постъпил в срока по чл. 131 от ГПК, изразява становище за неоснователност и недоказаност на предявените икове. Твърди се, че заявените имуществени и неимуществени вреди, както и наличието на причинно-следствена връзка между тях и отменената като незаконосъобразна заповед на председателя на ДАНС, са недоказани. Посочва се, че настаняването на Обада М. М. Даблан в СДВНЧ е на основание Заповед № 3-2732/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС - акт, който по предвидения в закона ред не е отменен като незаконосъобразен, за да могат да се претендират от него вреди на основание ЗОДОВ. Според ответника, отменената Заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС, няма отношение към непредоставянето на международна закрила на Обада М. М. Даблан от страна на ДАБ, съответно неоснователно е твърдението за настъпили в резултат на този акт неимуществени вреди в размер на 30000 лева. Относно твърдението в исковата молба, че становището на ДАНС е причина да бъде отказана от ДАБ международна закрила на ищеца, ответникът посочва, че това становище е част от процедурата по предоставяне на международна закрила и не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Същото е отделно и независимо от обявената за незаконосъобразна Заповед № 3-2731 от 06.11.2013 г. на председателя на ДАНС, поради което не могат да се черпят аргументи от нея и да се търси компенсация от ДАНС за неблагоприятни за ищеца индивидуални административни актове, издавани от друг административен орган, в случая ДАБ. Изразено е становище, че твърдените от ищеца имуществени вреди са недоказани по основание и размер. Отменената Заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС не е пречатвала лицето да упражнява правото си на труд, тъй като според чл. 44а, ал. 4 от ЗЧРБ, ако след една година от издаването на заповедта не се осъществи експулсиране в трета сигурна страна, на чужденеца се разрешава временен достъп до пазара на труда при условията и по реда на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) - до осъществяване на експулсирането. Твърди се, че в случая отказите на председателя на Държавната агенция за бежанците възпрепятстват през 2018 г., 2019 г., 2020 г. и първото тримесечие на 2021 г. достъпа на Обада М. М. Даблан до пазара на труда в страната ни, а не отменената Заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС.

В хода на устните състезания по делото ответникът, чрез експерт А., моли съда да

отхвърли изцяло исковите претенции по аргументи, изложени в отговора на исковата молба и в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковите претенции.

Административен съд София град, I отделение, 3-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и извърши съвкупна преценка на приетите доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства се установи по категоричен начин и между страните не се спори относно следното:

Обада М. М. Даблан е гражданин на С., [дата на раждане] Чужденецът е задържан на 18.06.2013 г. от служители на ГД „Гранична полиция“, при опит да напусне нелегално територията на Република България през ГКПП „Д. мост“.

След задържането от българските власти, чужденецът е подал молба за закрила в България, като производството по реда на ЗУБ е приключило с решение № 6950/06.10.2014 г. на заместник-председател на ДАБ, с което административното производство е прекратено. Административният акт не е обжалван и е влязъл в сила.

Със заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС, на Обада М. М. Даблан, на основание чл.42 във вр. с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, са наложени принудителни административни мерки „експулсиране“ и „забрана за влизане в Република България за срок от 5 години“. С решение № 8- 7 от 06.08.2014 г., постановено от ВАС, жалбата на чужденеца срещу заповедта на председателя на ДАНС е отхвърлена.

Със заповед № 3-2732/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС, на основание чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, Обада М. М. Даблан е принудително настанен в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ - МВР. Административният акт не е обжалван и е влязъл в сила.

С определение № 6172/22.12.2014 г., постановено по адм. д. № 11530/2014 г. по описа на АССГ, е прекратено настаняването на чужденеца в СДВНЧ, разпоредено с горепосочената заповед. Видно от служебна бележка, издадена на 07.01.2015 г. от началник отдел СДВНЧ при ДМ към ГДГП, Обада Даблан е освободен от СДВНЧ, в изпълнение на определение № 6172/22.12.2014 г. на АССГ.

Ищецът е подал последваща, втора по ред, молба за предоставяне на международна закрила в България, като административното производство по реда на ЗУБ е приключило с решение № 6646/07.08.2015 г., с което заместник-председателят на ДАБ е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, позовавайки се на писмено становище от 18.06.2015 г., издадено от ДАНС. С решение № 6150/16.10.2015 г., постановено по адм. дело № 8549/2015 г. по описа на Административен съд София-град, жалбата на чужденеца срещу решението е отхвърлена, в частта, с която му е отказано предоставяне на статут на бежанец, а в частта, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут, административният акт е отменен. С решение № 14331/28.12.2016 г. Върховният административен съд е отменил постановеното от АССГ решение и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда. С решение № 1453 от 08.03.2017 г., постановено от АССГ, е отхвърлена жалбата на чуждия гражданин срещу решение № 6646/07.08.2015 г. на заместник-председателя на ДАБ в частта, с която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. С решение № 8 от 23.01.2018 г., постановено от ВАС, решението на АССГ е оставено в сила.

Видно от мотивите, изложени в решение № 6646/07.08.2015 г.,

заместник-председателят на ДАБ е установил, че спрямо Обада М. М. Даблан са били налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, но е приел, че в случая са налице изключващи клаузи по смисъла на чл. 33, ал. 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., както и по смисъла на ЗУБ. Административният орган се е позовал на становище от 18.06.2015 г. на ДАНС, с което е изразено отрицателно становище за предоставяне на закрила на чужденеца в България, тъй като представлява заплаха за националната сигурност на страната.

С решение от 10.10.2019 г., постановено по делото О.Д. срещу България (О.Д. v. В.), образувано по жалба №34016/18, Европейският съд по правата на човека е постановил, че връщането на ищеца - Обада М. М. Даблан, от България в С. въз основа на заповедта за експулсиране от 6.11.2013 г., ако бъде извършено, би довело до нарушение на членове 2 и 3 от Конвенцията. ЕСПЧ е установил и наличие на нарушение на чл. 13 във вр. с чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията.

С Решение № 13975/12.11.2020 г., постановено по адм. дело № 566/2020 г. по описа на ВАС, е отменено влязлото в сила решение № 8-7 от 06.08.2014 г., постановено по адм. д. № С-8/2014 г. по описа на ВАС и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. Делото е изпратено по подсъдност на АССГ, по описа на който е образувано адм. д. № 12253/2020 г., приключило с окончателно решение № 1851/22.03.2021 г. Със съдебния акт е отменена заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС, с която на Обада М. М. Даблан на основание чл. 42 във вр. с чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ са наложени принудителни административни мерки „експулсиране" и „забрана за влизане в Република България за срок от 5 години“.

С решение № 2462/12.08.2021 г., издадено от заместник-председател на ДАБ, на Обада М. М. Даблан е предоставен хуманитарен статут.

От представено по делото извлечение от трудова книжка серия 3, № 596223, се установява, че ищецът е полагал труд на територията на страната, както следва: в периода от 28.09.2015 г. до 02.04.2016 г., на длъжност готвач при „Дивал 69" ООД; в периода от 04.07.2016 г. до 01.05.2017 г., на длъжност готвач при „Престо БГ" ЕООД; в периодите от 13.09.2017 г. до 24.11.2017 г. и от 13.12.2017 г. до 18.04.2018 г., на длъжност готвач при „Мирал Фуудс" ООД.

По делото са изслушани показанията на свидетелите Г. И. В. и А. Ал А., които съдят кредитира като последователни, конкретни и непротиворечиви. При преценката на заявеното от Г. В. отчита, че е налице хипотезата на чл. 172 от ГПК, доколкото свидетелят и ищецът са съпрузи.

Свидетелката Г. В. заявява, че с ищеца се познават от 2016 г., когато работили заедно. От края на 2016 г. заживяли заедно, а през 2018 г. сключили брак. Обада Даблан споделял, че има някакви проблеми с българските власти, че има затруднения и не искат да му предоставят документи за статут. Била много тежка ситуация и напрежение, постоянно били на работа, а в същото време и водели и дела. Тази ситуация продължила и след сключването на брака им. Върбова посочва, че първоначално ищецът разполагал с някакъв документ, въз основа на който имал право да работи, но пролетта или лятото на 2018 г. зелената карта за хуманитарен статут му била отнета. От този момент ищецът спрял да работи. Стоял вкъщи три години, през което време работила свидетелката. След като отново получил документи, Обада започнал работа. Свидетелката заявява, че стоенето вкъщи, в резултат на липсата на документи, причинявало на ищеца постоянно напрежение, все едно бил в затвор. Нямамо как да отидат да видят родителите си, не можели да отидат на почивка, да се

разходят някъде. Ищецът се чувствал зле психически и това се отразявало на цялото семейство. Посочва, че той й споменавал, че причината била, че е обявен за опасен за националната сигурност, което било още едно допълнение към психичното му състояние, защото бил обявен за лош човек, какъвто всъщност не е.

Свидетелят А. Ал А. заявява, че с ищеца се запознал през 2017 г. Били добри приятели оттогава до настоящия момент. Два месеца след запознанството им, ищецът казал на А., че му взимат документите и не може да работи. Обада имал някакви проблеми с държавата, но не споделил със свидетеля какви конкретно били те. Ищецът бил много притеснен, че не работи, тъй като бил женен, нямал пари, но не можел да направи нищо. Според свидетеля, заради липсата на документи Обада напуснал работа. Жена му работила и поддържала семейството, но ищецът бил зле, защото и той трябвало, но не можел да съдейства.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Предявените иски са процесуално допустими – претендира се обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на отменен административен акт. Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – Държавна агенция „Национална сигурност“.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Твърденията и обстоятелствата, заявени с исковата молба, обуславят извода, че ищецът претендира настъпване на вреди в резултат на незаконосъобразна заповед № 3-2732/06.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС. Поради това следва да се приеме, че първата предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ е налице, тъй като по безспорен начин по делото бе установено, че посочената заповед е отменена с влязло в сила съдебно решение.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда, разграничавайки следните вреди: -

неимуществени вреди, в резултат на противозаконното му задържане в периода от 19.11.2013 г. до 07.01.2015 г.; - неимуществени вреди, изразяващи се в продължила над 7 години невъзможност да получи международна закрила в Р България, както и в причинения сриозен стрес, отчаяние, чувство на безпомощност, с оглед невъзможността да обори твърденията на административния орган, изложени в процесната заповед; - имуществени вреди, изразяващи се в невъзможността ищецът да работи законно и да се издържа за периода от м. 11.2013 г. до м. 03.2021 г. в резултат на процесната заповед.

Относно претенцията за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лв., съдът приема следното:

Ищецът твърди, че посочените неимуществени вреди са настъпили в резултат на противозаконното му задържане в продължение на 13 месеца и 20 дни - от 19.11.2013 г. до 07.01.2015 г., разпоредено с цел обезпечаване изпълнението на незаконосъобразната заповед № 3-2732/06.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС.

От приетите по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че принудителното настаняване в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ - МВР на Обада Даблан е разпоредено със Заповед № 3-2732/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС, която не е обжалвана и е влязла в сила. Макар и ищецът да излага твърдение, че вредите от принудителното настаняване са настъпили в резултат на заповед № 3-2731/06.11.2013 г., следва да се посочи, че в случая се претендират вреди от настаняването в СДВНЧ, което е разпоредено с посочения самостоятелен административен акт, който е влязъл в сила. Действително, същото е обосновано с необходимостта от обезпечаване изпълнението на процесната заповед № 3-2731/06.11.2013 г., но отмяната на същата не представлява самостоятелно основание, за да се приеме, че задържането е незаконосъобразно.

Гореизложеното обуславя извод, че твърдените неимуществени вреди, настъпили в резултат на принудителното настаняване на ищеца в СДВНЧ, в периода от 19.11.2013 г. до 07.01.2015 г., не се намират в пряка причинна обусловеност с отменената заповед № 3-2731/06.11.2013 г. Тъй като принудителното настаняване е разпоредено с отделен, самостоятелен, влязъл в сила административен акт и същото представлява само една правна възможност, но не и императивно предвидено обезпечение на основната ПАМ, то следва да се приеме, че твърдените вреди от това настаняване, не са пряка, типична и необходима последица от заповед № 3-2731/06.11.2013 г., с която са наложени ПАМ - „експулсиране“ и „забрана за влизане в Република България за срок от 5 години“.

Описаните в исковата молба вреди от принудителното настаняване е възможно и вероятно да са претърпени от ищеца, но същите биха могли да настъпят в резултат на заповедта, с която същото е разпоредено, която обаче не е обявена за незаконосъобразна, а е влязла в сила като необжалвана. Поради това искът се явява неоснователен.

Относно претенцията за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., съдът приема следното:

Ищецът твърди, че е претърпял вреди, изразяващи се в продължила над 7 години невъзможност да получи международна закрила в Р България, както и

в причинения сриозен стрес, отчаяние, чувство на безпомощност, с оглед невъзможността до обори твърденията на административния орган, изложени в процесната заповед.

По отношение на вредите, които се твърди, че са настъпили с оглед невъзможността лицето да получи международна закрила в Р България, по делото не бе доказано, че са настъпили в резултат на незаконосъобразната заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС. Както бе посочено по-горе в решението, на Обада М. М. Даблан е отказано предоставяне на хуманитарен статут, въпреки че е установено наличие на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, на основание становище от 18.06.2015 г. на ДАНС, съгласно което ищецът представлява заплаха за националната сигурност на България. Това безспорно обстоятелство обуславя извод, че непредоставянето на международна закрила в страната е обосновано не с незаконосъобразната заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС, а със становище от 18.06.2015 г. на ДАНС. Този документ, обосновал отказите за предоставяне на закрила, е издаден на основание чл. 58, ал. 9 от ЗУБ (в приложимата редакция), в хода на образуваното административно производство по реда на ЗУБ, а не в производството по незаконосъобразната заповед № 3-2731/06.11.2013 г. Поради това следва да се приеме, че не е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между твърдените вреди и незаконосъобразния административен акт.

Искът е основателен в частта на претенцията за обезвреда на вредите, изразяващи се в сериозен стрес, отчаяние и чувство на безпомощност, причинени от заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС. Със същата спрямо ищеца са наложени ПАМ - „експулсиране" и „забрана за влизане в Република България за срок от 5 години“, като е прието, че с действията си той може да постави в опасност сигурността на българската държава. Несъмнено, според настоящия съдебен състав, разпоредените с акта принудителни административни мерки спрямо чужденеца са му причинили описаните в исковата молба вреди. От приетите по делото доказателства се установи, че ищецът е бил принуден да напусне С., поради реална опасност от тежки посегателства – заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт. В тази насока са и мотивите в решение № 6150/16.10.2015 г., постановено по адм. дело № 8549/2015 г. по описа на АССГ. Следователно, разпореденото експулсиране на Обада Даблан в страната по произход, му е причинило сериозен стрес, отчаяние и страх за живота му. С оглед тежкия въоръжен конфликт в С., ескалирал в началото на 2013 г. и наличието на реална опасност от тежки посегателства спрямо личността на ищеца в страната, обоснован се явява изводът, че с наложените с процесната заповед ПАМ са били застрашени основните права на лицето, провъзгласени с чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията за защита правата на човека – правото на живот и забраната за подлагане на изтезания или нечовешко или унижително отнасяне, което е установено с решение от 10.10.2019г. на Европейския съд по правата на човека, постановено по делото О.Д. срещу България (О.Д. v. В.).

Твърдението в посочената заповед, че с действията си ищецът може да

постави в опасност сигурността на българската държава, също е предизвикало у него отчаяние, чувство на безпомощност, страх и притеснение за положението на семейството му, с оглед обстоятелството, че се касае до чужденец, пребиваващ на територията на страната, която го счита за опасен за националната ѝ сигурност. Преживяването на тези негативни усещания се потвърждава и от свидетелските показания на Г. В., която заявява, че съпругът ѝ е бил силно обезпокоен за своето положение и това на семейството им, а психичното му състояние се е влошило поради твърденията, че представлява опасност за сигурността на България.

Гореизложените обстоятелства обуславят извод за реално настъпване на неимуществените вреди, описани в исковата молба, както и наличието на пряка причинно-следствена връзка между тези вреди и незаконосъобразната заповед, издадена от председателя на ДАНС. По делото бе доказано по категоричен начин, че в периода от издаване на процесния акт - 06.11.2013 г., до отмяната му по съдебен ред на 22.03.2021 г., или повече от 7 години, ищецът е имал отрицателни преживявания, изразяващи се в отчаяние, чувство на страх и безпомощност, притеснения за семейството си и за бъдещето си, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт.

Размерът на обезщетението за тези вреди следва да бъде определен съгласно [чл. 52 от ЗЗД](#) – по справедливост. Справедливостта не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. При определяне на размера на обезщетението за установените в случая сериозни и тежки негативни преживявания, съдът съобрази на първо място, че вредите са търпени в продължителния период от 7 години, което несъмнено е увеличило интензитета на отрицателното влияние върху психиката на ищеца – чужденец, пребиваващ на територията на страната, в която е считан за опасен за националната ѝ сигурност, лишен от правото да получи международна закрила, макар и не в резултат на незаконосъобразната заповед. Следва да се отчете и обстоятелството, че към датата на издаване на процесния административен акт ищецът е бил едва на 22 години – възраст, в която психиката на младия човек може да бъде силно повлияна в негативна насока, а приемането на отрицателните преживявания, като отчаяние, чувство на страх и безпомощност да е трудно и болезнено. Още повече, че през процесния период лицето е сключило брак с българска гражданка и им се е родило дете, които обстоятелства също са допринесли за силното му претеснение и страх от възможността да бъде експулсиран извън територията на страната ни и да бъде върнат в С., където е била налице реална опасност от тежки посегателства спрямо личността и живота му. По тези съображения, съдът приема, че справедливото обезщетение за настъпилите вреди в резултат на незаконосъобразната заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на председателя на ДАНС е в размер на 7 000 лв., за периода 06.11.2013 г. - 22.03.2021 г.

Предявеният иск за обезщетяване на неимуществени вреди за размера над 7

000 лв. до претендирания общ размер от 30 000 лв. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Относно претенцията за обезщетяване на имуществени вреди:

Искът е обоснован с твърдения за загуба на трудов доход поради причинената от незаконосъобразната заповед невъзможност на ищеца да работи законно и да се издържа в периода от м. 11.2013 г. до м. 03.2021 г.

Съдържанието на понятието „вред“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Имуствените вреди представляват разликата между имуществото на кредитора след засягане на благото и това, което би имал, в случай че нямаше засягане от незаконосъобразния административен акт (в хипотезата на претенция по реда на ЗОДОВ). Те са два вида - претърпени загуби и пропуснати ползи. Пропуснатата полза е осуетена сигурна възможност за увеличаване на имуществото на един правен субект, което пропуснато увеличение в случая, съгласно твърденията в исковата молба, представлява нереализиран трудов доход, изчислен като сбор от минималната работна заплата за страната за процесния период. С оглед тези твърдения, установяването на пропуснатите ползи може да се установи, като се изхожда от нормалното, закономерно настъпване на същите, в случай че административният акт не бе издаден. Щом нарастването на имуществото е нормално, закономерно явление, но е осуетено само поради незаконосъобразната заповед за налагане на ПАМ, те се считат действително пропуснати. Според правната доктрина, водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са "теорията за равноценността", съгласно която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил и "адекватната теория", съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В случая не бе доказано, че твърдените имуществени вреди, изразяващи се в загуба на трудов доход поради невъзможност на ищеца да работи законно и да се издържа в периода от м. 11.2013 г. до м. 03.2021 г., се намират в пряка причинна обусловеност с отменената заповед на председателя на ДАНС, тъй като не са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. В тази връзка следва да се посочи, че и съобразно твърденията в исковата молба, невъзможността на ищеца да полага законно труд в България през посочения период е в резултат на отказа да му бъде предоставена международна закрила в страната, а не в резултат на наложените му с процесната заповед ПАМ. Както бе посочено по-горе в решението, предоставянето на международна закрила в България не е отказано на основание незаконосъобразната заповед № 3-2731/06.11.2013 г.

на председателя на ДАНС, а на основание становище от 18.06.2015 г. на ДАНС. Следователно невъзможността на ищеца да работи в страната и да реализира трудов доход не представлява пряка и непосредствена последица от незаконосъобразната заповед, а както изрично се сочи и в исковата молба, тя е в резултат на неуредения му статут в България, дължащ се на отказите за предоставяне на хуманитарен и бежански статут. В подкрепа на този извод са и събраните по делото писмени и гласни доказателства, от които се установи, че Обада Даблан е работил законно в България, считано от 28.09.2015 г. до 18.04.2018 г., с определени прекъсвания, след което са отнети документите, позволяващи му да осъщесвява легално трудова дейност. Процесната заповед е издадена на 06.11.2013 г., т.е. в продължение на 4 години след издаването ѝ, ищецът е продължил да работи и да реализира трудови приходи. Поради това, искът за присъждане на имуществени вреди следва да се отхвърли като неоснователен.

Искът за присъждане на законна лихва върху претендираните обезщетения е частично основателен. Такава следва да се присъди върху уважената част от претендираното обезщетение за неимуществени вреди в размер на 7000 лв., за периода от 22.03.2021 г. (датата на влизане в сила на решението, с което заповед № 3-2731/06.11.2013 г. е отменена) до датата на окончателното му плащане от ДАНС.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца направените разноски в размер на 10 лв. – държавна такса.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и съобразно изхода на делото в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“ да заплати на Обада М. М. Даблан, ЕГН [ЕГН], гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут в България, сума в размер на 7 000 (седем хиляди) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразната заповед № 3-2731/06.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС, изразяващи се в преживяно от ищеца отчаяние, чувство на страх и безпомощност, притеснения за семейството и за бъдещето му положение, в периода 06.11.2013 г. - 22.03.2021 г., заедно със законна лихва върху присъдената сума за периода от 22.03.2021 г. до датата на окончателното ѝ плащане, както и сумата от 10 (десет) лева, представляваща разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск, в останалата му част, до пълния претендиран размер от 30 000 лв., заедно със съответно претендираните лихви.

ОТХВЪРЛЯ предявените икове от Обада М. М. Даблан, ЕГН [ЕГН], срещу Държавна агенция „Национална сигурност“, за заплащане на обезщетение за

неимуществени вреди в размер на 15 000 лв. и на обезщетение за имуществени вреди в размер на 26 350 лв., за които се твърди, че са настъпили в резултат на незаконосъобразна заповед № 3-2732/06.11.2013 г., издадена от председателя на ДАНС, заедно с претендираната законна лихва.

ОСЪЖДА Обада М. М. Даблан, ЕГН [ЕГН], да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: